

פרסום מלניק

מצלמה לכל אדם!
 במחיר נוח! ובאיכות גבוהה!
 ההגעה מבחר גדול של מצלמות במחירים בין 30 - 145 ל"ג. נצל הזדמנות זו וקנה מצלמה! כל המצלם מעשיר את חייו. העתקת מסמכים. פתוח, הדפסה והגדלה.

פוטו-ברנד
 חיפה, רחוב החלון 31

הישראלי
 בוורה-קרוז -
 האם
 אוהב
 הוא
 מיץ-תפוז?

מקור אהבת ארצם עד כלות

עד הפיע (לוקס עלידי חברים, 328 עמודים, הוצאת הקיבוץ המאוחד) הוא סיפור חיים של שלושה מתוך חמישה אשר מצאו את מותם ב־1953 מעבר לגבול, בדרכם אל סלע־אדום: אריה (אריק) מגר, מרים מוגדרר וגילה בן־עקיבא.

הבולט שבין השלושה היה אריק, איש פלמי וחקלאי שיצאו לו מוניטין. בין ידי דיו היה ידוע כחובב טיולים מושבע, ומסעו האחרון תוכנן על־ידו פעמים לפני ביצועו הסופי. אך אותם היידיים — רובם חובבי מסעות־קשים בעצמם — אהבו את אריק לא רק בגלל המסעות שתיכנן וערך, אלא בראש וראשונה בזכות חייו היומיומיים במשקו בעין־עירון. פרקים אלה של חייו, שסופרו על־ידי חבריו, כונסו בספר.

בעיקר היה אריק ידוע בזכות הכנסת־ה־אורחים המפוארת שלו. כשבאו אליו ידי, יום לאחר שסייד את ביתו, ביקשה אותו אמו, סוגיה, לתלות לנוחיות האורחים מראה על הקיר. אריק סירב. לדעתו לא היה צורך להתגונן או להתגלח בביתו.

גם כוגנית־ספרים לא רצה להכניס לחדרו. היתה לו השקפה מבוססת בקשר לכך: את הספרים החשובים צריך להצפין בארון. אין מעשה מגונה יותר מאשר להציג לר־אמה — אפילו על מדפי כוגנית פשוטה.

אבן חמה לקופאים. לפני אחד מי טיוליו הגדולים לנגב המערבי הולך אריק את חבריו ברגל לבאר־שבע. המטיילים היו צריכים להגיע במהירות לעיר הדרומית, על מנת שלא לגרום לפיגור חבריהם. שעמדו לצאת למסע המספר. כדי לא לאחר התחיל אריק לנוע ברגל בכיוון לבאר־שבע. סיפרה אחת מחברותיו של אריק: „לאחר שעה של הליכה נעצרת מכונית צבאית. מי יודת ממנה אם לא יודתנו יהודית, המש־רתת בנחל? היא מספרת שמהצבא לא נתנו לה להצטרף לטיול. אריק מחליט לגשת ל־נחל־עוז ולפתע כמעט שדרסנו שומר. אריק שוחח עם המפקדים עד שנמצאה פשרה.“

באותו טיול נתגלה אריק לחבריו בכל גדולתו. שעה שזוג השומרים ישב במעלה הגבעה וקפא בקור, נראה לפתע גוש שחור נע מן ההאדי. „עצור!“ נשמעה צעקה של השומרת. זה היה אריק. בעוד שיתר חבריו ישנו, ירד אריק לתאדי, לא התעצל לטפס בחזרה, כשהוא נושא על גבו מעמסה כבדה. מתוך חשש שהשומרים קופאים בקור, אינם יכולים להתחמם, ירד כחבר מסור אל האדי להביא אבן חמה אותה נטל מהמדורה שדעכה.

הילדות הבנוניות הרעות. שונה היתה מרים, ילידת פולין, שבגיל הגן ה־סי־פיקה כבר להזהיר על שנאתה לכל הילדות הבנוניות, החושבות כי רק פולין היא ארצן. הסטודנטית הירושלמית השמיעה גם בגיל צעיר נאומים לוחטים על כנתה לעלות ארצה, הגשימה את הצהרותיה ללא פיגור, למדה מדעי־הטבע, מצאה את חברה ביש־ראל כספי, איש קיבוץ יחימם, שאיבד את עצמו לדעת מיד אחרי שנודע דבר מותה הטראגי בדרך לסלע־אדום.

חבריה, שניסו להניא אותה מלהשתתף במסעות המפרכים והמסוכנים, ידעו מראש כי שידוליהם סופם להרגיע את מצפונם שלהם ולא יותר. בשעה בה ניטו להפעיל עליה את השפעתם, ידעו כבר שמרים לא תחתר על טיול או מסע בהדרת אריק. היא בטחה בכושרו, האמינה בתכוננו.

שונה מן השתיים אם כי הרפתקנית נועזת לא פחות מהן, היתה גילה הפלמי־חאית, הנערה שוכתה לציון־לשבת על השתתפותה בהתקפת פיצוץ־הרכבות הבריטיות, שבוצעה על־ידי ההגנה, בשנת 1946. היא המעיגנת שבין שלוש הרמויות המתוארות בספר. על־אף אופיה המעשי, הגברי כמעט, היתה גילה בעלת־השקפת־עולם מבוססת, חילקה את העולם לטובים ולרעים, ועל־פי כך דנה את האנשים שמסביבה. הנערה הגמרצת לא היתה בין הבולטות שבחברתה. רק יחידי־גולה, כמו תמר יודתה, ידעו לשנות את התנהגותה מן הקצה אל הקצה — לגרום להתפרקותה הרוחנית, להפיכתה למסמר־ה־תרבותי העיקרי בכל ערב־בידור.

הגידוים שנשמטו. מחברי עדי־הסלע גיבשו את דמויות גיבוריהם: אוסף סיפורי זה — ממנו נשמטו, מטעמי צנוּרחה, הגי־לויים המוכונים על דרכם האחרונה לסלע־אדום — יכול להסביר, אם לא להצדיק, את הצעירים שחצו בחשכת־לילה את הגבול ב־דרכם אל העיר הנבטית: כמהם כרבים אח־רים שהלכו אחריהם, והרגיו את הציבור הישראלי, עשו את אשר עשו כיוון שלא היה גבול בפני אהבת ארצם עד כלות.

מתח גבוה

לונדון, בריטניה, פרץ זמר הרוק־נ־רול הפופולארי קיית קלי בשירת־צחחות אדירה, בלתי־מוכרת לקהל, זכה לתשואות שומעיו הצעירים, דילג ורקד על הבמה, הופ־סק בשיאו תוכניתו החדשה, לאחר שאחד מפועלי־הבמה הבחין שבגניטורה התשמלית של הזמר חל קצר, ושקלי מדלג וצוחח מפ־את ההלם החשמלי העובר בגופו.

הסירו המעמר

תל־אביב, הזמין עסקן הסתדרותי את חבריו לערב־החי המוקדש לדמותו של הבעל־ש־ש־טוב, מייסד הכת הדתית החסי־דית, סיים את מכתבי ההזמנה במלים: „ב־קרוב נשלח לך הזמנה בקשר לשורה של מפעלי־תרבות הסתדרותיים אחרים.“

הכשרה מקצועית

שיקאגו, ארצות־הברית, פירסמה מש־סרת־התנועה צה, לפיו יחוייב כל נהג בלתי־זהיר, או בעל מכונית הנוסע במהירות מופרזת, לשרת שבוע ימים ליד ההגה של אכבולאנס עירוני.

ישר מפי הפוס

פאריס, צרפת, הופיעה בעתון פארי פדס רשימה סטאטיסטית הקובעת ש־32 מתוך כל 2000 צעירים מאמינים שנשור־תיהם תשמורנה אמונים, בעוד שלדברי אומ־דן סטאטיסטי אחר, שהופיע בעתון יריב, ואשר הושתת על וידייהן של נשים נשואות, אין כמעט אשה צרפתיה שלא בגוה בבעלה.

הגלגול הגרדי

יפו, ערכה מכונית דופן קטנה סיבוב חה, בקרבת הלונה־פארק, התנגשה עם אוטובוס, התהפכה, איפשרה לנהג השוסון, להעלות את האוטובוס על הדופן, לעצור כש־הוא נישא באחיר על תחתית המכונית הקטנה.

אין נביא בעירו

אשקלון, נכלא דמר־מעברה לשעבר בעתון עיסוק ברפואה ללא רשיון, לאחר שגבה כספים מתושבי העיר תמורת מעשי־כשפים, קריאת עלייתה בתחית ספלים ו־הגדת עמידות, טען שנשתייע בכל אלה על־ידי אליהו הנביא, המופיע תדירות לפניו.

הכל תקוי בטיב המיזוי

תל־אביב, הכתיר היומון חרות ידי־עה אודות ניצחון הסטודנטים הבלתי־תלויים בכותרת: „רשימת הסטודנטים הבלתי־תלויים, המכילה את אנשי חרות, הציונים ה־כלליים והפרוגרסיבים, זכתה לניצחון...“

סדר היום

אנקרה, תורכיה, החל בית־הנבחרים לדון בהתנהגותו של אחד מצירי הבית, אשר לדברי האופוזיציה, אינה מעוררת כבוד, נעל את הויכוחים שעה שפרצה קטטה בה נפצעו שני צירים, נופצו כיסאות, הוטלו הפצים לעבר היושב־ראש.

כאט הברבור

אדינבורה, סקוטלנד, יצא רקדן טוב־ייטי, שביקר במקום במסגרת סיור אמ־נים במחול על הבמה, התרחק ממלווי הק־בועים, זינק מבעד לדלת צדדית, ביקש מ־שלטונות בריטניה מקלט כפליט מדיני.

תעודת הפמכה

בון, גרמניה, אושפו וילהלם פירסט ל־באחר שפנה תדירות לעוברים ושבים, דרש מהם להוכיח שהינם שפויים בדעתם, טען שרק הוא לבדו מסוגל להוכיח את שפיותו, הציג כהוכחה תעודה רפואית המ־אשרת כי שוחרר לא מוזמן מבית־חול־ירוח.

דהט השכנוע

בזוספילד, ארצות־הברית, הצליח תר־מאס לארקין, בעל משרד למכירת נכסי־דלא־נידא, להציג לפני זוג צעירי בית למכיר־רה, לערוך עמם בקור, לשכנעם שזהו בית־החלומות שלהם ואף להתחייבם על חוזה־קנייה, בטרם הגיע אליהם רית השריפה ש־טרצה כחצי שעה קודם לכן במרתף הבית.